

Wearing Tallit or Tzitzit in Bathroom



Is one supposed to remove his tallit gadol when he goes into the bathroom? If so, does he also have to remove the tallit katan (tzitzit)?

4. משנה ברורה סי' כא ס"ק יד

לביית הכסא - ודוקא בד' כנפות הקטן שלובשו כל היום, אבל אלו טליתות של מצוה שמיוחדין רק להתפלל בהן, אין נכון שיכנס בהן לביית הכסא, אך להשתין בהן מותר. גם ההולכים ביום הכיפורים לפנות ומלוּבשים בקיט"ל, צריך שיפשוט הקיט"ל כיון שבגד זה מיוחד רק להתפלל:

1. שולחן ערוך אורח חיים סי' כא סע' ג

מותר ליכנס בציצית לביית הכסא. הגה: וכ"ש לשכב בהן, דשרי. ויש שכתבו שנהגו שלא לשכב בטלית שיש בו ציצית, גם שלא ליתנו לכובס אינו יהודי לכבס, והכל שלא יהיו מצות בוויית עליו. אך נוהגים להקל לשכב בהם (כל בו).

5. משנה ברורה סי' כה ס"ק מז

וכן אם חלצו [לתפילין] לכנוס לביית הכסא, אפילו היה דעתו ללבשן תיכף, צריך לברך לכולי עלמא, דהא אין רשאי לילך בהם לביית הכסא, ואדחי ליה, וכמ"ש בסימן ס"ה. וכתב החיי אדם, דה"ה כשחולץ, שצריך להפיה כיון דאסור להפיה בהן צריך לחזור ולברך:

2. בית יוסף אורח חיים סי' כא

(א) ומ"ש רבינו שמותר ליכנס בציצית לביית הכסא. כן כתב ... והביא הוא ז"ל ראיה לדבר מדאמרינן בפרק התכלת (מג.) דרב יהודה הוה מברך כל צפרא להתעטף בציצית משום דקסבר כל זמן שמניחה מברך עליה, והא דלא הוה מברך אלא בצפרא משום דלא הוה שדי לגלימיה מיניה כוליה יומא, שמע מינה שמותר לעשות צרכיו בטלית מצויצת, דאם לא כן היה צריך לסלקו כשעושה צרכיו ונמצא שהיה מברך עליו כמה פעמים ביום. ומה שכתב רבינו בסימן ח' (י.) כגון שפשט אותו ליכנס לביית הכסא, כבר כתבתי שם (ד"ה ומ"ש רבינו) דהתם כשהוא מעוטף בענין שאינו יכול לעשות צרכיו עד שיפשוט טליתו:

6. שולחן ערוך אורח חיים סי' ח סע' יד

אם פשט טליתו, אפילו היה דעתו לחזור ולהתעטף בו מיד, צריך לברך כשיחזור ויתעטף בו. הגה: וי"א שאין מברכין אם היה דעתו לחזור ולהתעטף בו (אגו' סי' ל"ה). וי"א דוקא כשנשאר עליו טלית קטן, והכי נוהגין (שם) (עין לקמן סימן כ"ה סי' י"ב).

משנה ברורה שם ס"ק לו

שאין מברכין - אפילו אם בעת הפשיטה לא נשאר עליו טלית קטן, וכן פסקו האחרונים. ושעם הי"א הוא דכיון דבעת הפשיטה היה דעתו תיכף ללבשו וכן עשה, לא הוי הפשיטה הפסק. ואפילו אם שינה מקומו בינתיים, כגון שפשט אותו ליכנס לביהכ"ס וכל כיוצא בזה, לא הוי השינוי מקום בזה הפסק, כיון שחזר ולבש אותו טלית עצמו, ואינו דומה למה דהסכימו הפוסקים בסימן כ"ה [בסעיף י"ב ועיי' שם במ"ב] דאם פשט תפילין אדעתא ליכנס לביהכ"ס, הוי הפסק ע"י זה, דשאני התם כיון דבהכ"ס אסור בתפילין הוי הפסק גמור, מה שאין כן בטלית, דמדינא אינו אסור רק דאינו נכון לעשות כן, על כן לא הוי הפסק על ידי זה.

3. ערוך השולחן אורח חיים סי' כא סעיף ג

וז"ל הרמב"ם בפ"ג דין ט': ומותר להכנס בציצית לביית הכסא ולביית המרחץ. נפסקו לו חוטי לבן או תכלת, וזרקו לאשפה מפני שהיא מצוה שאין בגופה קדושה עכ"ל; כלומר, ולכן מותר ליכנס בה לביית הכסא ולמרחץ מפני שאין בה קדושה ואין זה בזיון להמצוה, שהרי דרך בני אדם כן הוא ואינו עושה בה כלום. ומ"מ לעשות בה ציצית איזה תשמיש - אסור, כדברי השאילתות. אך אם נפסקו, דעתה הם רק תשמישי מצוה, וזרקו לאשפה מפני שאין בה קדושה רק תשמישי מצוה ונורקים.